

Sygn. akt II K 237/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale oskarżyciela prywatnego P. D.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 stycznia 2015r., 10 marca 2015r., 14 kwietnia 2015r. i 14 maja 2015r. w Ś.
sprawy

R. M. (1) (M.)

syna Z. i Z. z d. P.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 31 maja 2014r. około godz. 23:00 w K. na ul. (...) uderzył pięścią w twarz P. D. powodując u niego obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej, podbiegnięcia krwawego i otarcia naskórka wargi dolnej oraz otarcia naskórka małżowiny usznej lewej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała P. D. na czas nie przekraczający siedmiu dni,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.:

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **R. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. M. (1)** środek karny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela prywatnego P. D. kwoty 2000 zł (dwóch tysięcy złotych);

III. na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego **R. M. (1)** na rzecz oskarżyciela prywatnego P. D. kwotę 976 zł (dziewięćset siedemdziesiąt sześć złotych), tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu;

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W godzinach nocnych w dniu 31 maja 2014r. odbywały się w K. imprezy z okazji lokalnego święta (...). Uczestniczył w nich oskarżony R. M. (1), który wraz ze znajomymi spożywał alkohol w postaci wódki.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego R. M. (1), k. 38v – 39,

zeznania świadka B. R., k. 85.

Około godz. 23.00 oskarżony przechodząc obok mieszkańców miejscowości C., zaatakował A. D., który stracił świadomość i upadł na ziemię.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. M. (1), k. 38v – 39,

zeznania świadka P. D., k. 39,

zeznania świadka A. D., k. 84v,

zeznania świadka M. S. (1), k. 85,

zeznania świadka M. S. (2), k. 85.

Widząc tą sytuację P. D. podbiegł do brata aby mu pomóc. R. M. (1) czując się zagrożony z jego strony uderzył go pięścią w twarz. W wyniku ciosu P. D. przemieścił się do tyłu uderzając plecami o maskę zaparkowanego samochodu. Gdy się podniósł, oskarżony ponownie zadał mu cios w twarz.

Dowód:

zeznania świadka P. D., k. 39,

zeznania świadka A. D., k. 84v,

zeznania świadka M. S. (1), k. 85,

zeznania świadka M. S. (2), k. 85,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. M. (1), k. 38v – 39.

P. D. krwawił z rozbitej wargi i został opatrzony przez wezwany na miejsce zespół karetki Pogotowia (...). Następnie udał się na Szpitalny Oddział Ratunkowy (...) Szpitala (...) we W., gdzie została mu zszyta warga i wykonano badania TK twarzoczaszki i RTG kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego.

Dowód:

zeznania świadka P. D., k. 39,

karta informacyjna, k. 6.

W wyniku uderzenia w twarz przez oskarżonego, P. D. doznał rany tłuczonej, podbiegnięcia krwawego i otarcia naskórka wargi dolnej oraz otarcia naskórka małżowiny usznej lewej. Obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas nie przekraczający siedmiu dni.

Dowód:

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej L. K., k. 86 – 88.

świadcstwo sądowo – lekarskich oględzin ciała, k. 44- 45,

dokumentacja lekarska dot. P. D., k. 46 – 57.

Oskarżony R. M. (1) ma 39 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą (...) z/s w K., uzyskując miesięcznie około 4.000 zł. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego R. M. (1), k. 38v – 39,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 29.

R. M. (1) przyznał się częściowo do zarzucanego mu czynu, oświadczając że uderzył P. D., ponieważ zmierzał on w jego stronę i w jego odczuciu chciał go uderzyć.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków P. D., A. D., M. S. (1) i M. S. (2). Sąd dał im wiarę mając na uwadze ich spójny i logiczny charakter, jak też to, że nie zawierały sprzeczności, które powodowałyby osłabienie ich wartości dowodowej.

Odnosząc się do wyjaśnień złożonych przez oskarżonego R. M. (1), sąd dał im wiarę w zakresie, w jakim pokrywały się one z dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne, uznając je w pozostałej części wyłącznie za wyraz przyjętej przez niego linii obrony. Powyższe dotyczyło przede wszystkim przytoczonych przez oskarżonego okoliczności, które miały niejako usprawiedliwiać jego zachowanie wobec A. D. i P. D..

Podobnie jak wyjaśnienia oskarżonego, sąd jedynie częściowo uwzględnił zeznania świadka B. R.. Sąd uznał, że złożona przez niego relacja w zakresie w jakim pozostaje sprzeczna z zeznaniami wiarygodnych świadków, nie zasługuje na uwzględnienie i służy wyłącznie do poprawienia sytuacji procesowej R. M. (1).

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd wziął wreszcie pod uwagę dowody o charakterze materialnym, wymienione w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. W tym zakresie sąd, za pełnowartościowy dowód uznał m.in. opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej lek. L. K.. Analiza treści wydanej opinii, nie nasuwa jakichkolwiek wątpliwości co do jej rzetelności i wiarygodności.

Dokonując oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego R. M. (1) w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Na powyższe jednoznacznie wskazuje zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w tym przede wszystkim zeznania pokrzywdzonego oraz opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej.

Zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona występku z art. 157 § 2 k.k. R. M. (1) w dniu 31 maja 2014r. użył przemocy fizycznej, wobec P. D. uderzając go pięścią w twarz, w wyniku czego doznał on obrażeń, które skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni. Ustalone okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują na to, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze spowodowania obrażeń ciała P. D..

Dokonując powyższych ustaleń sąd jednocześnie uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia aby u pokrzywdzonego doszło w wyniku przedmiotowego zdarzenia do pogorszenia stanu zdrowia w związku z wcześniej istniejącą u niego chorobą kręgosłupa lędźwiowego. Powyższa kwestia została poddana wnikliwej analizie przez biegłego L. K., który wskazał, że zachowanie oskarżonego mogło spowodować u P. D. zaostrzenie dolegliwości bólowych bez obiektywnie uchwytnych zmian pourazowych, przy czym ocena istnienia i intensywności zmian odczuwania bólu nie podlega obiektywnej ocenie.

Przypisując R. M. (1) popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 k.k., sąd nie stwierdził aby oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej, odpierając bezprawny zamach ze strony P. D.. Jednocześnie sąd nie przyjął w tym wypadku chuligańskiego charakteru występkę oskarżonego. Okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego różniły się od tych, które dotyczyły czynu jakiego R. M. (2) dopuścił się na szkodę brata pokrzywdzonego – A. D.. W tamtym wypadku oskarżony działał bowiem bez jakiegokolwiek powodu, co znalazło odzwierciedlenie w przedstawionym mu zarzucie, co do którego toczy się odrębne postępowanie.

Sąd wymierzając oskarżonemu R. M. (1) karę grzywny za przypisane mu przestępstwo baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Sąd wziął pod uwagę dyrektywę sądowego wymiaru kary, iż najpierw należy rozważyć możliwość zastosowania środka najłagodniejszego i dopiero w przypadku, gdyby środek ten nie był wystarczający z punktu widzenia celów kary określonych w art. 53 k.k., stosować ewentualnie środek surowszy. Sąd uznał że karą adekwatną do czynu oskarżonego, który nie był dotąd karany sędownie za przestępstwa i wyraził gotowość zadośćuczynienia pokrzywdzonemu za doznaną krzywdę, jest kara 150 stawek dziennych grzywny. Sąd ustalił przy tym wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, uznając ją za odpowiednią do zdolności majątkowych oskarżonego.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. D. kwoty 2.000 zł. Zdaniem sądu wskazana kwota czyni zadość dolegliwościom jakich pokrzywdzony doznał w wyniku czynu oskarżonego, a w szczególności odpowiada jego cierpieniom fizycznym i psychicznym.

Wydając wyrok skazujący wobec oskarżonego R. M. (1), sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k., zgodnie z którym od skazanego w sprawach z oskarżenia prywatnego sąd zasądza na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu. Mając na uwadze brzmienie powyższego przepisu oraz treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.), sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego kwotę 976 złotych, tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu. Na kwotę tę składały się kwoty:

- a) 300 zł – uiszczonej przez oskarżyciela prywatnego opłaty sądowej od prywatnego aktu oskarżenia,
- b) 576 zł - tytułem poniesionego przez oskarżyciela prywatnego wydatku z tytułu ustanowienia pełnomocnika będącego adwokatem, (360 zł opłaty podstawowej za rozprawę prowadzoną w trybie szczególnym, powiększonej o 3 x 20% tejże stawki - łącznie 216 zł, z uwagi na trzy dalsze terminy rozprawy),
- c) 100 zł – z tytułu poniesionego przez oskarżyciela prywatnego kosztu badania sądowo – lekarskiego.

SSR Radosław Gluza